

De Schoonheid die
niemand zag

“Wie van jou houdt, ziet een schoonheid in jou die je zelf niet hebt gezien.”

De schoonheid die niemand zag

Marwa Heydari

Schrijver: Marwa Heydari

Coverontwerp: Gegenerend met behulp van ChatGPT (OpenAI)

ISBN: 9789403860435

Voorwoord

Emotieloos sta ik mezelf in de spiegel aan te kijken. Op dat moment komt er een golf aan herinneringen van de afgelopen jaren in me op. In mijn hoofd zie ik dat de spiegel waarin ik kijk steeds meer barstjes krijgt. Na iedere herinnering komt er een barst bij. Soms een grote, soms een kleine. De barsten omschrijven de littekens in mijn ziel.

Het maakt me kwaad. Kwaad dat ik door de schadewan mijn jeugd nu extra hard moet werken om van mezelf te houden. Boos dat ik als kind nooit van mezelf heb mogen houden. Het werd van mij afgepakt alsof het een stuk speelgoed was dat ik op dat moment niet verdiende.

Waarom zijn mensen zo wreed?

Waarom heb ik me jarenlang de boosdoener gevoeld in dit verhaal, alsof ik iemand daadwerkelijk lastig viel door mezelf te zijn? Ik was gewoon ik, en daar was helemaal niets mis mee.

Ik heb als klein meisje met gedachten rondgelopen waar een kind helemaal niet mee bezig zou moeten zijn.

Waar had dat kleine meisje dit aan verdiend?!

Ik open mijn ogen weer en zie de spiegel waarin ik zo'n vijf minuten geleden nog emotieloos keek. De spiegel heeft geen barsten, dat was slechts een gedachte. Maar in mijn hoofd zag ik het wel op die manier.

Ik begin mijn haar verder te borstelen.

'Ja, maar eigenlijk zie je er ook best wel vreemd uit,' hoor ik een stemmetje in mijn hoofd zeggen.

'Nee, stop!'

Dat vervelende stemmetje, dat ik vanaf mijn kindertijd heb gecreëerd. Of ja... ik? Ik denk eerder de mensen om mij heen, want dit waren vanaf het begin af aan al niet mijn eigen woorden.

Mijn naam is Marwa en ik ben momenteel 26 jaar oud. Ik neem jullie mee in mijn tijdlijn, van kind tot volwassene, uiteraard niet zomaar. Ik

neem jullie mee in mijn verhaal over hoe het is om op te groeien met een laag zelfbeeld, veroorzaakt door de omgeving waarin ik ben opgegroeid.

2. De Blonde haren

Op 6 november 1999 kwam ik ter wereld. Het was een regenachtige zaterdag, in het ziekenhuis van Den Helder. Rond het tijdstip van twaalf uur 's middags werd het laatste dochtertje van de familie Heydari geboren.

Het was meteen opvallend dat ik een erg lichte huid had in vergelijking met mijn zussen en ouders. Ook had ik veel lichtere haren. Het lijkt me bijzonder om een kindje op de wereld te brengen dat er zo anders uitziet dan de rest van het gezin. Ik werd geboren als kerngezond kind en een aantal maanden na mijn geboorte verhuisden we naar een klein dorpje genaamd Haalderen.

Door de maanden heen werd steeds duidelijker dat ik er anders uitzag dan mijn gezin. Mijn haartjes werden steeds blonder en mijn huid steeds lichter. Ook was er sprake van een scheel oogje, dat steeds meer begon op te vallen. Maar goed, bij baby's is dat niet meteen iets heel zorgwekkends.

Mijn moeder beschreef mij als een huilbaby. Ik huilde veel, wat volgens haar kwam doordat ik vaak buikpijn had. Als dreumes en peuter omschreef ze me juist als een erg rustig kind, dat vooral aan het observeren was. Ze kon me in de buggy zetten en met het gezin uren door de stad lopen, terwijl ik rustig om me heen keek met een chihuahua-knuffel in mijn hand.

Toch begon het steeds duidelijker te worden dat het schele oogje iets was waar aan de bel voor getrokken moest worden. Daar begon eigenlijk de hele zoektocht naar wat ik precies had, een zoektocht waarvan ik pas op mijn 24e de uitkomst mocht krijgen, na genetisch bloedonderzoek.

Mijn ogen werden getest en helaas bleek al snel dat ik slechte ogen had. Ik kreeg een bril en mijn schele oogje moest worden afgeplakt met een pleister. Dit heeft uiteindelijk niet geholpen, omdat de oorzaak van dat oog iets heel anders bleek te zijn. Maar daar kom ik later op terug.

Ik was twee jaar oud en had al een bril. Dat was op zich niet heel bijzonder, maar het werd wel steeds duidelijker dat ik een visuele beperking had. Toch mocht ik vanuit de opvang naar het reguliere onderwijs. En als ik daar nu op terugkijk, denk ik dat dat ook de juiste beslissing is geweest.

Als dreumes en peuter werd ik natuurlijk niet gepest om mijn uiterlijk. Ik was een vrolijk kind. Altijd aan het huppelen, dansen, zonder schaamte. Heel puur. Ik herinner me nog een videofragment waarin ik samen met mijn zussen werd gefilmd, vlak voordat we naar school gingen omdat we mooi aangekleed waren. Mijn zussen stonden er wat verveeld bij, maar ik keek met een grote lach op mijn gezicht om me heen. Eén oogje stond de andere kant op, maar die lach was niet te missen.

De vrolijkheid was altijd aanwezig, samen met alle andere emoties die ieder kind heeft.

Ik heb een grote familie. Neefjes en nichtjes waren ongeveer van dezelfde leeftijd, wat het vroeger ideaal maakte. Bijna iedere vakantie en soms zelfs in de weekenden, waren we bij elkaar. Het was altijd een groot, gezellig gezelschap. Onze ouders zaten in de huiskamer thee te drinken en druk met elkaar te praten.

Op de oude video's en foto's die zijn gemaakt, zie je ons als kinderen altijd druk spelen. En het viel meteen op dat er één kind was met een lichte huid en lichte haren, dat totaal niet in het plaatje paste. Dat kind was ik. Bijzonder om dat terug te zien.

In die periode heb ik me nooit buitengesloten gevoeld binnen de familie. Integendeel. Maar helaas is dat niet mijn hele leven zo gebleven.

Binnen mijn eigen gezin heb ik me altijd thuis gevoeld. Tot op de dag van vandaag. Ondanks dat de situatie nu anders is, weet ik dat mijn ouders en zussen mij altijd zullen accepteren zoals ik ben. Dat zij nooit zullen denken: *“Marwa is niet de mooiste, dus verdient zij het niet om goed behandeld te worden.”*

Maar laten we eerlijk zijn, het heeft heel lang geduurd voordat ik dat écht kon geloven.

‘Het is niet erg om anders te zijn, zolang je hart maar puur is.’

Aan die zin houd ik me tegenwoordig vast. Hij is simpel, maar heeft een grote betekenis. Het is inderdaad niet erg om anders te zijn. Wie bepaalt eigenlijk dat iemand niet anders mag zijn? Het is niet gezond om te leven met de gedachte dat je macht over een ander hebt, en dat diegene daarvoor moet boeten omdat hij of zij anders is.

Ik ben dankbaar dat er een aantal jaren in mijn leven zijn geweest waarin ik echt kind heb mogen zijn. Totdat ik werd meegesleurd in een duistere wereld waarin kind zijn voor mij niet meer vanzelfsprekend was. Ik heb mogen genieten van mijn puurheid, mijn dolheid en vooral mijn gekkigheid.

Het kind-zijn is iets wat je nooit maar dan ook nooit van een kind mag afpakken. Het is de basis van ontwikkeling. De basis van de persoon die het kind uiteindelijk zal worden.

Soms, als ik voor me uit staar en diep in gedachten ben, komt het volgende in me op:

“Ik hoop dat ieder kind dat op deze wereld rondloopt de kans krijgt om echt kind te mogen zijn. Pijn en verdriet komen later wel. Het leven is hopelijk nog lang genoeg.”

Het maakt me soms verdrietig om te beseffen dat het helaas de realiteit is dat er kinderen zijn die het totaal niet goed hebben. Het maakt me verdrietig dat er volwassen mensen rondlopen met pijn, omdat zij nooit echt kind hebben kunnen zijn. Mensen die elke dag een masker opzetten en zich beter voordoen dan ze zich voelen terwijl ze eigenlijk alleen maar de liefde nodig hebben die ze nooit hebben gekregen.